

да го запечатаме въ ума си колко-то вече здраво можемъ, и при това често *да повтаряме* всичко, кое-то сме прѣминѣли. Това ще усили память-тѣ ни и ще усвѣршенствува знаніе-то ни. Безъ това всички-тѣ ни напруганія ще бѣдѣтъ малко плодови, и знаніе-то ни ще бѣде както плѣва-та прѣдъ вѣтъра.

Витинбахъ, единъ опитенъ и здравомислящъ ученъ, като говори върхъ тоя прѣдмѣтъ, слѣдва: Онова, кое-то ся учи трѣбва добръ да ся прѣговаря, трѣбва пакъ и пакъ да ся повтаря. Азъ прѣдпочитамъ слѣднѣ-тѣ нарѣдбѣ. Всякой день да ся повтаря и онова, кое-то е учено въ прѣдній день; на свършака на всѣкъ седмицѣ да ся повтаря всичко за прѣзъ седмицѣ-тѣ; въ конца на всѣкой мѣсяцъ да ся повтаря всичко за прѣзъ мѣсяца; още, всичко това трѣбва пакъ да ся прѣговаря прѣзъ распуси-тѣ. При това ще приложимъ, че въ конца на всѣкъ годинѣ, трѣбва да ся прѣговаря всичко за прѣзъ годинѣ-тѣ. Същій високоученъ съвѣтѣва ученици-тѣ си: „Никой да не прѣстане отъ да посвѣщава по единъ часъ, или по една часть отъ часъ всѣкой день върхъ тѣзи науки по същій начинъ, по кой-то сте ги слѣдвали при мене. Нѣма никоя работа, никое званіе, нито занятіе, кое-то да не позволява на чловѣкъ, кой-то е *наклоненъ* и има живо желаніе да посвѣщава всѣкой день по една часть отъ врѣмя-то си, за да повтаря онова, кое-то е училъ въ младость-тѣ си.“

Никой чловѣкъ не трѣбва да ся надѣва, че ще бѣде отличенъ въ знаніе, ако нѣма тоя навикъ, ако това правило за повтаряніе не ся запечати въ ума му. На онѣзи, кои-то не слѣдватъ по това правило, кои-